

Při rozhodování o přípustnosti pořadu práva jest se omeziti na řešení otázky, jaké povahy jest žaloba, o kterou tu jde. Pro posouzení této povahy nezáleží na tom, jak žalobkyně svou žalobu označila, nýbrž rozhodnými jsou skutkové okolnosti, na nichž žalobkyně svůj žalobní nárok zakládá. Z obsahu žaloby zřejmě plyne, že se žalobkyně domáhá výroku o nepřípustnosti exekuce v podstatě proto, že v nálezech o pokutách, na jichž základě byla exekuce povolena, byla doba splatnosti pokut ustanovena až ke dni, kdy nabudou právní moci, což prý se dosud nestalo, ježto žalobkyně proti nim podala včas stížnosti, které nebyly dosud vyřízeny. Podle toho nevznesla žalobkyně námitky spočívající na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících ve smyslu § 35 ex. ř., nýbrž jde tu o námitky proti povolení exekuce, v nichž povinná popírá, že nastaly skutečnosti rozhodné pro dospělost nebo pro vykonatelnost nároku (§ 7 druhý odstavec ex. ř.), a jest tuto žalobu posuzovati jako žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř. Rekursní soud správně rozhodl, že taková žaloba patří na pořad práva (viz rozhodnutí čís. 738 sb. n. s.), a dovolacímu rekursu nelze vyhověti.

Čís. 11492.

Dostávala-li osoba, jíž přísluší nárok na výživu, od povinného zatímní výživu prozatímním opatřením, není závady, by nebyl povolen (vzhledem k oposiční žalobě) odklad exekuce k vydobytí výživného přiznaného jí konečně v poněkud vyšší částce za tutéž dobu.

Není tu oprávněn ani návrh vymáhajícího věřitele, by odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty dlužníkem.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, R I 134/32.)

Ve sporu manželky s manželem o výživné platil manžel manželce na základě prozatímního opatření výživné měsíčních 250 Kč za dobu od 23. února 1926 do 18. listopadu 1928. Ve sporu bylo konečně přiznáno manželce výživné měsíčních 280 Kč za řečenou dobu. Proti exekuci k vydobytí tohoto výživného vznesl manžel oposiční žalobu a navrhl odklad exekuce až do skončení oposičního sporu. Soud prvního st. o. l. i. c. zamítl návrh na povolení odkladu exekuce, rekursní soud odklad povolil. Důvody: Napadené usnesení odůvodňuje své zamítavé stanovisko tím, že odkladem exekuce byl by zrušen účel a právní účinek rozsudku, který ukládá povinné straně vyživování vymáhající strany a kterýžto účel jest vyšší, než majetkový zájem povinné strany a opírá tento svůj názor o zásady uvedené v rozhodnutí sbírky nejvyššího soudu čís. 10.073. Toto rozhodnutí nepřiléhá však plně na souzený případ, neboť jeho předpoklady byly jiné. Tam šlo o vymáhání výživného a splnění vyživovací povinnosti za trvání platného manželství stran, kdežto v souzeném případě jde o manželství pravoplatně rozloučené z viny obou stran, čímž další vyživovací nárok, mimo vymáhaný nárok za dobu minulou, zanikl. Nelze tedy dovozovati, že by odkladem

exekuce trpěla výživa vymáhající strany, s kteréhožto hlediska vychází citované rozhodnutí, ana strana vymáhající po rozluce manželství sama o svou výživu musí pečovat. O takovémto ohrožení výživy lze tím méně mluvit, ana vymáhající strana ve sporu, v němž vydaný rozsudek jest pro souzený případ exekučním titulem, uznala jako nespornou skutečnost, že prozatímným opatřením dostávala od povinné strany prozatímné výživné 250 Kč měsíčně za dobu od 23. února 1926 do 16. listopadu 1928, tedy za tutéž dobu, za kterou nyní výživné přiznané jí v částce 280 Kč měsíčně exekučně vymáhá. Za těchto okolností a hledíc k ustanovení § 44 ex. ř. nelze uznati, že by odkladem exekuce, alespoň co do částky shora zmíněné 250 Kč mohlo býti uspokojení vymáhající strany ohroženo, a jest naopak vzhledem ke shora uvedenému nespornému tvrzení považovati za osvědčeno, že bez povolení tohoto odkladu co do této částky další pokračování v exekuci bylo by spojeno s nebezpečím nenahraditelné neb těžce nahraditelné majetkové újmy pro stranu povinnou. Proto bylo stížnosti jako důvodné co do vymáhání měsíčních částek do výše 250 Kč měsíčně vyhověti a odklad exekuce podle ustanovení § 42 čís. 5 a § 44 ex. ř. povolit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu. Ano je nesporné, že vymáhající věřitelka obdržela od povinného za dobu od 23. února 1926 do 16. listopadu 1928 měsíčně 250 Kč jako prozatímní výživné, plyne z toho, že odkladem exekuce v tomto rozsahu není mařen účel a právní účinek rozsudku, podle něhož se má vymáhající věřitelce dostati výživného na úhradu jejích životních potřeb. Proto se na souzený případ nehodí rozhodnutí čís. 10.073 sb. n. s., jeho předpokladem bylo, že povinný vůbec neplnil ke své manželce vyživovací povinnost podle §§ 91 a 117 obč. zák., ač mu to bylo prozatímním opatřením uloženo, a že proto mohla odkladem exekuce býti ohrožena manželčina fysická existence. Není oprávněn ani stěžovatelčin návrh, by povolení odkladu exekuce bylo učiněno závislým na zřízení jistoty podle § 44 druhý odstavec ex. ř., neboť exekuce byla odložena jen ohledně oněch částek výživného, kterých se vymáhající věřitelce nesporně již dostalo, takže nelze míti za to, že její uspokojení by bylo odkladem exekuce nějak ohroženo.

Čís. 11493.

Byla-li součástí věna služebnost bytu, nelze ji odvolati z důvodu § 948 obč. zák., a to ani, pokud by svou hodnotou přesahovala věno. Vrácení ideální části služebnosti bytu jako osobní služebnosti propůjčené manželům není možné. Služebnost bytu lze obmeziti na určité místnosti, nikoliv však na nedílnou část určitých místností.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 1968/30.)